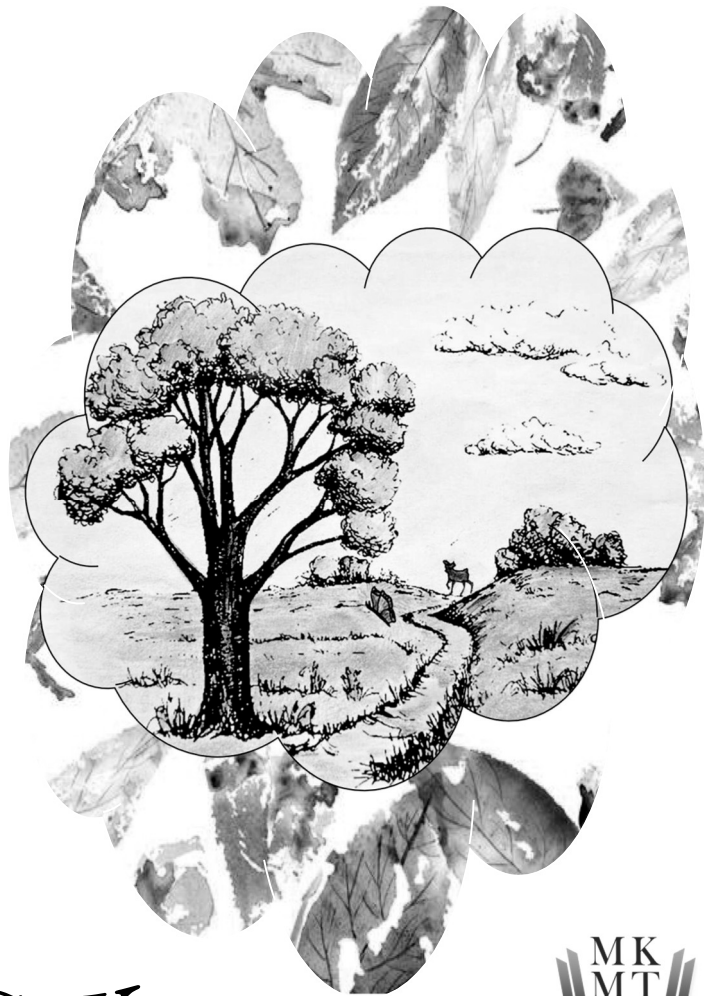

Pintér Illangó
Röpke lepke röpte

CSK

ISBN: 978-615-6758-97-2

Kiadó: Pintér Zoltán

© Pintér Illangó és Pintérné Gépész Bettina, 2025.

Borítókép: © Bakó Sára és Andics Bernadett

Illusztráció: © Bakó Sára (Röpke lepke röpte), Varga-Mátyus Dorina (Aki árral jön), Pintér Illangó, Pintér Jávor, Pintér Amádé (A betyár), saját fényképek és szerkesztett grafikák

A magyar könyv is magyar termék

mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Családi Könyvek

Ajánló

Elképesztő mennyiségű vers, ennyi idősen. A szerző csak 13 éves. Emellett vannak még nagy terjedelmű prózái is...

Illangó versei közül igazából egyiket sem tudnám egy könnyed, kislányos versnek tekinteni. Mindben van valami, akár keresztyéni, akár egyéb filozófiai mélység, kérdés, bizonytalanság, de legalább annyi bizonyosság is. Komoly szellemiségben, erős hitű gondolatokkal felnövő gyermek, akiben már ilyen kisgyerekként is felmerül a gondolataiban ennek az áldásnak a hátránya is. Nehéz súly is ez áldásossága ellenére, amit jól megfogalmaz akár a "Bolond légyek-é vagy zseni?"-ben is. A "Nem tudhatom" átírat is elég kemény.

Büszkék lehetünk rá, és amennyire ismeri a zsenijét, ő is büszke lehet magára.

Atkári Gyula, költő

Aki vagy Te

Cseppen a méz
és bevonja a szívem,
lassan málna elalél,
szájamban lágyan sziszeg.

Cseppen a méz
és aranyosan csillan,
nyelvemen íze kacér,
mosolya reám villan.

Suttog a szálfa,
áll a kies pusztában.
Nincsen őbenne szálka,
néz az ég felé nyúlánkan.

Suttog a szálfa,
zölden virít távolra,
kikelet a világban
ránevetve a vándorra.

Száll a fehér galamb,
a magas égi repül.
Nem számít neki kaland;
visszajő, nálam megül.

Száll a fehér galamb,
fáradt és tolla véres,
de csak mellettem halad,
a bátorsága ékes.

Üresen áll a kereszt.
Nincsen rajta senki sem.

Volt már ott, de nem lesz!
Örömhírt zengi el.

Üresen áll a kereszt,
magához hív téged is.
Áldozat Úrhoz ereszt.
Fel álomból: ébredni!

Aki vagy Te, az leszel;
Uram, Jézus megmenthetsz!
Te vagy minden mindene;
fohászkodom Istenem!

Aki vagy Te, az leszek;
Uram, Jézus teremthetsz!
Nekem Te vagy mindenem;
Szépségesem, Istenem!

Itt vagyok én

Itt vagyok én, a kimondott szó,
amit a Mennyei Atya kiszólt.
Ő az Apám belőle lettem.
Ő az én vérem is meg a testem.
Mért vagyok akkor én is bűnös?
Szívem, szellemem mért oly bűdös?

Itt vagyok én az eldobott kő.
Szívem és mindenem zúzott, tört.
Ki tette ezt a gonoszságot?
Ki engedte a konokságot?
De én hiszem, nékem van teremtőm!
De én hiszem és keresem Őt!

Itt van e elhalasztott idő,
mit én mulasztottam el, midőn
én szennyeztem be önmagamat.
Én túrtam el, hogy kidobjanak.
Magam választottam ez utat.
Magam vagyok a hibás, nem Uram.

Itt van e egyszeri pillanat,
most, itt átadom magamat,
Annak, Ki megtartott keményen,
Annak, Ki erőt ad végtérre,
Kinek rádöbbenek fényére,
Kinek szíve dobban enyémen!

Tudom, ki vagy!

Tudom ki vagy!
Pillanatnyi röpke lepke,
ideszállsz, azt hiszem, igaz,
de majd szárnyad messze lebben!

Tudom, ki vagy!
A hőség adta délibáb!
Én azt hiszem, majd megitat.
De képzeletszülte ivás!

Tudom, ki vagy!
Ajkadról csöpög a méz,
beszéded hízelgő szivacs.
Kötélre azt mondod, gallér!

Tudom, ki vagy!
Nekem a Szikla megmondta!
Ki házból kóbor kutyát kirak
s az éjjeli álmokat eloltja!

Felelős vagy érte

Te látod mindazt, amit én csak sejtek,
mondván: „Ó, édes gyermekem!” s letiporsz,
sunyi szemed tűzben égő zöld, piros.
Harcolsz Vele, pedig tudod, hogy vesztesz!

Száddal mély, hűvös sötétségbe döntöd,
ragyogó csábításod megvakítja.
Nyelved gonoszságot mézzé hajlítja,
a ferde arcod mérges szurka hörög.

Kétes tanyád sötét falán gyilkos had,
fazekakban rotyogó mérges kígyó.
Gömbölyű hasa folyamatos hízó,
karmos kezeden tömérdek vér rohad.

Teremtesz, hogy aztán végleg lerontsád.
Hosszú, szúrós, mérges szálkát nyomsz belénk.
„Ez injekció, kedves, megvéd!” – beszélsz.
Eredeti angyalléted, hol korhad?

A természet dala

„A legszebb kórust
vajon hol hallod?”
„Csarnokban, mondjuk?”
„Nem, nem ezt vallom.”
„Akkor nem értem!”
„Mutatom, gyere!”

Ha körülöttem zúg a világ,
itt szívem nyugalmat talál.
Ez egy szabadtéri műsor.

Nem lehet csinálni tűzsort;
hallgatóságból sincs sok,
de tenger örömet elhoz.”

Alig mentem pár métert,
ámuldozva körülnéztem.
Érzéseim keveredtek;
így még sosem ámultam el.
Lenézek a sötét barna földre,
szinte minden színt látok benne!

Üde zöld a vadmurok,
friss fű alatt fedőburok.
Lila árvacsalán, odvas keltike,
ezer tarka vadvirág kelt ide!
Tündérporos a rétecske,
báránfelhő siet égre fel.

Az erdő oly nyugodt,
mókus fut az ágakon.

Szajkó fészket építi,
avarban turkál két süni.
Szarvas gyönyörút szökell
a harmatos mezőre.

A bodza éppen virágzik,
napocska bevilágít,
szellő ágát lengeti.
Cinke fiókát nevel,
a tölgy magvát érlelve,
suhogva, szépen énekel.

Madarak fő hangja,
cinege víg dala,
és a szürkeveréb,
aláfestő zenész.
Rovarok szólama,
zümmögő szó hasad.
Hangszeres kíséretnek
susognak a levelek.

Hajnalka szirmot bontogat,
a virága gyönyörű pompa.
Délutáni enyhe szélben
hangya dolgozik serényen.
Az est hűvösében
tücskök ciripelnek.

Ölel a hegy, csillog szeme,
apró tava, vízesése.
Az érzéseit nem tagadja,
patakja nevetve csobban.
Neki mély erdő a haja,
kócos, de őt nem zavarja.

Szereti, védi gyermekét,

állatok nagy seregét.
Embereket is kedveli,
hálából bogyót ad nekik,
mert szeret békében élni,
s ezerféleképp zenélni.

„Tudod, kinek muzsikálnak?
A Teremtő Nagykirálynak!
Ők biz' tudják, mi a helyes!
Nemes példát tőlük vehetsz!
Zengjél te is dicséretet!
Hív a teremtő szeretet!

„Ó, drága, jó Jézusom,
köszönetet mondhatok?”
Ezek a sok lágy illatok!
A fák karja ringató,
fehér ruhád a ringló,
szirma szárnyai ingók.

És ha feltámadva fúj a szél,
jön a nagy vihar s dörög az ég,
akkor minden megremeg,
de egy mégsem. Egy mégsem!
Mert biztos pont egy,
mi nem inog meg.
Hogy fogja kezem.
Ó, Ó: az Isten.

Csendes interjú

Előjáték

Találkoztunk. Én és a jelen.
Eszembe jutott ovis jelem,

benne van-e még a jellemem?
Egyből észbe kapott az eszem.
Vizslattam e furcsa helyzetet,
találtam benne most ezreket.

Helyzetjelentés 1.

Divathuszárok lépkednek
emberi romlott lépekben.
A városi sivatagban
tűz a gyűlölet, hallgatag.
Szoborarcú gazdag rohan,
lelkébe pénz belerohad.
Utcán fekszik ezer koldus,
poharába halál csordul.
Monumentális sok-sok ház,
dolgos kéz faragta formát.
Százegy ember veri egymást:
bottal, késsel; várja fegyház.
Sunyi rablás; gazdag bankár.

Helyzetjelentés 2.

„Tudjuk már le, nem mindegy?”
Az egész élet pince!
„Legyen krumpli, az elég!”
Kapa lendül, száll a légy.
„Mit lopkods, te, kisveréb!”
Érdes kézzel egy pofon.
„Mit lopod a napot ott?”
Borona van rád kötve,
arcodon panasz köve,
csak az, igen, panasz,
lelkeden ennek maszkja.
Nem csendül másnak hangja...

Helyzetjelentés 3.

Most a rossztanuló is az.
Az, mint jó tanulócska.
Koporásznak a billentyűk,
mind az életből kilendül.
Úsznak vibráló képernyőn,
eggyé legyenek filmekből.
Karikaszemekben semmi,
nem engedi játék menni.
Lomhán kullog méla tömeg,
sétál a tehenek földje,
szemét takarja ködje,
száz sóhaj bele van szőve;
beszorultak a fém csőbe...

Helyzetjelentés 4.

Úszik a hajó fája,
végzete lebeg, várja.
Talpalatnyi izzó föld,
didereg a látszat: hó s köd,
melynek piros lángja csap föl.
Üldögél tízezer csaphölgy,
folyik pletyka talajon,
süllyed folyton tutajod.
Gorilla mellét veri,
török és tüdő kitekint.
Őszülő férfi iszik,
lelkét máshova viszi,
halálba fut intercity.

Helyzetjelentés 5.

Hazám! Ó, hol ragyogsz te?
Fenyőm! Vagy te, a Golden!

Karjaitok erősek,
lombjaitok velősek.
Jön a vihar megálltok-e?
Szívben hiányotok lesz?
Messzi templom is benne
nagy fáddal idillemben!
Fecseg gyermek, horkant ló,
dalol csilp-csalp, hó-hahó!
Kecske mekeg a mezőn,
málnak érik leejtőn.
Elég ez, míg el nem jó!

Helyzetjelentés 6.

Pattog a tűz a kályhában,
kezek csapkodnak kártyákat.
Serceg a könyvnek lapja,
kacag a gyermek hangja.
Serceg toll e füzetben,
binnen ül az üzenet.
Dallam suhan fülemben.
Körbe nézek a szobán,
binnen látom a csodát:
leírni se lehet ezt,
hadd szárnyaljon képzelet!
Hold ablakon besütött:
„Anyá, öledbe ülök!”

Helyzetjelentés 7.

Behunyom a szememet.
Kinyitom a szívemet.
Érzem. Érzem, hogy eljött.
Elkap szeretet felhő,
ez az áramlat előtt.
Fenyő, gyanta, nevetés,

hozz egy szelet süteményt!
Lelkem a jászolhoz lebben,
s beleivódik a szemem,
ajkamon játszik a neve,
most magához von a keze.
Hitemnek csírája nő.
Szent Este: világra jött!

Helyzetjelentés 8.

Vér. Piros az egész hegy.
Láng bordót fest az égre.
Patak borít fűcsomót.
Tücsök nem húzza vonót.
Egész Koponya csöndes.
Bár ez a főpap öntelt...
Bárány gyapján vörös víz.
Ez lesz majd az örök íz!
Miben fekszik tiszta szív,
minden bűnből kitaszít.

Zord kereszt durva fája,
földre jött Isten szája:
„Elvégeztetett!” Hála...

Helyzetjelentés 9.

Üres! Most e szó a telt.
Semmi a világ, ha ez,
ha ez nem lenne üres.
Értelemnek nem ügye:
a lepel összehajtva,
könnyét szíve kihajtja.
A hidrogén felrepül,
szeretettől felderül,

három asszony rohant el.
Szeretetet hozta le;
a sírból felállhatott:
„Meváltó feltámadott!”

Helyzetjelentés 10.

Aranyból van az utca,
ház is ezüstből gyúrva.
Ragyog az egész világ,
fény mutatja az irányt.
Oldalt folyik kék élet,
rétből látsz meseszépet,
csillámporos az ország,
nem találhatsz itt csorbát.
Középen a főtéren
nem nézhetsz csócseléket.
Csillan gyémánt a trónon,
hol szépen zeng torok;
„A Bárány békét hozott!”

Utójáték

Vége. Tán csak ennyit láttam,
bár tele rovással fája.
Nem szólt egyet sem a szája,
de beszélt helyette lángja,
akár melegítő kályha.
Ennyi tudásomnak tárja...

Tavaszi gyermeke

elbeszélő költemény

© Pintér Illangó, 2024.

Első ének

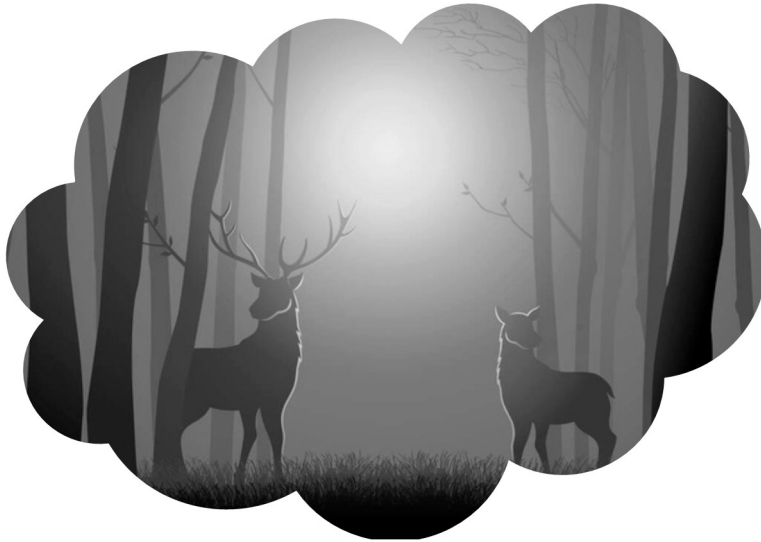
„Siess hozzám, szerelmesem, mint egy gazella vagy egy fiatal szarvas a balzsamillatú hegyeken!” Énekek 8,14

Isten lepillantott a régi művére.
Vajon mit látott? Igazi művészet!
Ősz volt, így hullottak a tarka levelek,
a hőmérséklet mínusz két fok volt kereken.
A tócsa tetején aprócska jégréteg,
mint fiatal fának a vékony sáv kérge,
amit akár madár lába is megtörhet.
Szarvasbak baktatott kifele mezőre,
csillogott barna szőre a napfényben:
kecses, erős láb leveleket csépel.
Nem régen, szép éjjel sötét eső esett,
de most már bámulta a szép kéklő eget.
Piros szívecskéje izgalomtól remegett,
rábukkant a rétre, elbődült: „Remek!”
Arca oldalából sok váladékot kent,
majd belefetrengett. Port is tett, mit ott lelt,
végül odavizelt s ismét belefeküdt:
illatos, mint a parfüm és hangja felzendült.
Bőgött, míg csak a tüdeje is bírta,
levegőt zihálva, kifulladásra szívta.
A nap már magasan ontotta a fényét,
az emberek szedtek sok-sok gombafélét.
A szarvasbak jobbnak látta arrébb állni,
ezért úgy döntött, hogy nem messze bóklászik.
A nap hamar elszállt, csillag est derekán.
Az agancsos király megtorpant; szederág
ott előtte kiállt, átlépte kecsesen,
feltárult rétje, lába is megdermedt:
a megjelölt helyén, előtte szaglászik,
kire a szelleme réges-régen vágyik.

Ámulva megtorpant, majd ujjongva rohant,
amaz felemelte fejét s nézett hosszan.
„Tetszik az illata”– bókolt a szép suta.
„Úgy örülök neki!”– udvarlója súgta.
Csendes beszélgetést idegen lépések
zaja zavarta meg. Másik bak lépett
hozzájuk közelebb. A két bika szembe
állt s egymásra bámult. Kié lesz a kedves?
Felbődül az egyik, utánozza másik.
A nap korongja épp a láthatárra mászik.
A tócsa tükrön fénye meg-megcsillant,
daliás szarvasok szemében düh villant.
Izmukat mutogatták. Vajon melyik bátrabb?
Összemérték hangjukat. Vajon ki kiálthat?
Farkaszemet néztek. Vajon ki bírja tovább?
Nézték egymás zsírját. Kiből finom a kolbász?
Végül összecsaptak, az agancsuk csattant.
Arrébb állt a tehén, hangulata kattant
ide-oda benne. Ő kinek szurkoljon?
Kitágul mind a négy erőlködő orrlyuk.
Nézegette őket, ahogy az agancsuk
össze volt akadva. Küzdtek, mint anya tyúk,
ki csibéit védi. Küzd, mint oroszlán
hatalomért. Ketten, talán két leopárd?

Alig bírják szusszal. Erejük egyforma?
Betolakodón csattan társa csontja,
így megtántorodott s meg se állt erdőig,
éppen jókor, mert a győztesnek erői
is lankadtak már-már, de megnyerte a csatát!
Büszkén odalépett elfoglalva rangját.
Szemébe nézett, a ki se mondott kérdés
feleletét máris meglelte, mint kérdés:
„Ne hagyj el soha sem!” – szerelmük már békés.

Második ének

„Tudod-e, mikor ellik a kőszáli zerge, megfigyelted-e, mikor borjazik a szarvas?” Jób 39:1

Bokroknak tövére sütött nap sugara,
serénykedett kettő szarvas, szorgos hangya.
Kerestek, kutattak, rejtekért futkostak.

Mely felelne meg a kis kosnak?
Domboldal árnyában, dús koronájú fák
alatt tisztás s cserjés, a bozótot bújják
az üregi nyulak, de ők nem bántanak,
tökéletes lesz a leendő borjuknak.

Talaj füves; ehét, ha talán kedve lesz
nem messze csermely megy, ihat s nem fül bele.

Kikeletig laktak gyönyörű tájban.
Napok csak úgy szálltak, izgatottan várta
a két szülőállat az apró gidácskát.
Hajnalon hirtelen megrázta szakállát,
az öreg Mikulás, s hóba öltöztek a fák.
Hiába láttak már ily fehér parmezánt,
ámulva bámulták. Óvatosan ettek,
nehogy oda fagyjon nyelvük, levelet szedtek,
mert éhesek voltak. Ilyenkor ételre
bukkanni is nehéz. A növények
fagyottak erősen. Testük gémberedett,
szerencsére ketten a tél nem oly hideg,
meleggel töltötte el ez szívük.

Ekkorra már változott nekik meg a színük,
a bak szürke felleg lett, a másik vöröses.

Hideg téli napok, lassú, ám az összes
ugyanolyanok mind: dermesztők s fagyosak,
a szarvasok gyomra kiürül gyorsan.

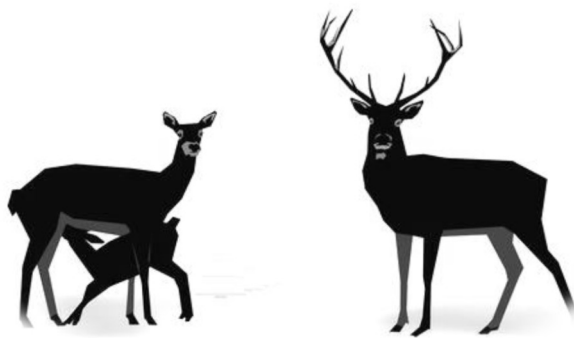
De a sutának nő egyre hasa nagyobbra.
Nagy nehezen mozog, de férje okosan,
segít asszonyának és szívéen hordozza.

Kezdődik a tavasz, szagát a szél hordozza:
állatok erőre új reménnyel kaptak,

s öröm növényekre is hamar átragadt,
egyből felsarjadtak, viráguk pompázott.
A nap is sütött már, a szőrük sem fázott.
Üdezöld volt minden, a természet élénkebb.
Élők mosolyogtak, szépen szállt az ének,
ujjongtak már sokan: „Gyönyörű az élet,
megérkezett a meleg! Nem örültünk régen!”

Virágokba borult a csodás környezet.
Mogorva is kedves, nevetnek öregek.
A szarvascsaládnak vidámságot ki az
aki megadhatta? Az érzés itt virradt:

Teremtő Atyájuk ajándékot adott,
felfogni is nehéz, tízperc s minden dalolt!
Sőt fel volt turbózva! Kitartás gyümölcse;
teste barna, de a hátán folt foltot követ,
egyből csillog szeme, huncutság mestere,

igen, biztos az lesz! A bak épp keresett
füvet, míg megszületett, igaz meglepetés;
végre, végre apa! „Kicsim, tejet ettél?”-
kérdi nagyon büszkén. „Nem régen ezt tette,
láttad volna, hogyan az ajkára kente
a meleg, habos tejet!” Összenéztek hosszan,
méltóságteljesen. Borjuk felállt gyorsan,
vagyis próbálgatta. Megcsúszott vékonyka
s gyenge lábacska. Lábával széttolta
mellette a sarat. Nézett szüleire

óriás szemével: elámultak milyen
cukika és édes. Övék felelőség,
úgy érezték, csak most váltak felnőtté.

Harmadik ének

„Fiaikat, mint a nyáját, szabadon engedik, és szarvasként ugrálnak gyermekeik.” Jób 21:11

Feltápáskodott a picike újszülött.
A kislány már most is felfelé görbülő
ajkával nevetgélt, a szeme ragyogott,
orra szuszogott, szíve pattogott.
A fiatal szülők mosolyogva nézték,
egymásra tekintve figyelték léptét.
Borjuk próbálgatta lábának erejét,
fel-fel s felemelte a picike fejét.
és elégedetten vette tudomásul
biztatásuk, hogy „Ne félj, melletted állunk!”
Lehet, nem értette, de benyomásuk
nagyon árulkodott. „Rád nagyon vigyázunk!”-
susogták a kedves és gondviselő fák.
„Ételt adunk neked!” – az üde fűszál
mind neki dúdolta. A kicsi egyet ugrott,
pici lába csuklott. Csak a róka hurrog:
„Ugyan már ez csak egy taknyos, kis zöldfülű!”
De apja visszaszólt: „Beszéded kiürül,
mert gyermekem olyan harcos lesz, hogy akár
oroszlánnal küzdhet. Hordja el irháját,
mert itt nem lesz halál!” Veje büszkén nézett
rájuk, a ravasz meg elment komolyra véve.
„Nevezzük el ötöt... Hümm, minek? Patácska!”-
hangosan, lelkesen mondta az anyája.
„Csodás és szép ötlet, találékony Drágám!”
rápillantott, aztán cirógatta lányát.
Rászállt egy katica fekete orrára,
ámulva megtorpant, majd mintha okádna,
fújtatott egy-kettőt, s a bogár megijedt,

s huss! szállt rémulten. A kis suta hirtelen
utána eredt, de nyomát vesztette.
Megállt szökkenéssel, azt eszére sem vette,
bogár feje fölött még mindig körözött,
csak az anyjához ment s éhesen nyöszörgött.

A szopizás után édesen lefeküdt,
összehúzta magát, álomba szenderült
és cukin szuszogott, szemgolyója forgott.
Képzületében játszott, gyomra sose korgott,
hangulata jó volt, a szája mosolygott,
szülei örültek. Senki sem mocorgott,
a napocska leszállt, a bordó korongja
láthatáron mászott. A felhők forogtak,
az eső csöpögött, az ég elsötétült,
heves szellőkésben a levél elszédült.

„Ó! Keltsd fel Patácskát, menjünk a barlangba!
Mégvéd a megázástól!” – mondta a szarvasbak.

„Ébredj, ébredj! Menjünk, zuhog a zivatar!”-
kiáltotta az anyja. Felnézett csillagra,

egyetlen volt, ami látszott a felhőknek
zord takarásából. Reményt a felnőttek,
simogatva jókor adott támogatást,
fogva a megfelelő percnél a pillanatát,
arról, hogy lesz mégis szép, derűs boltozat,
hol a madár könnyedén repülhet, bókolhat.
Biztonságos s védett menedékben aludt
kicsi, háromtagú, kedves szarvascsalád.

Negyedik ének

„Csak hadd építsenek! Hiszen, ha egy róka ráugrik, ledönti a kőfalukat.” Nehémiás 3:35

Telt és múlt az idő, megtanult beszélni
a kicsi Patácska, szépeket mesélni,
mit látott napközben, s barátokat szerzett.
„Fogócskazzunk, gyertek!”– kiáltotta lelkesen
és a három borjú ugrádozva szaladt.

Foltos, barna testük levegőben haladt,
kecses hosszú lábuk gyorsan vitte őket.
A napot játékkal töltötték főleg.
Patácska virgonc volt, de szerette a csendet,
amikor egyedül érthette a rendet,
mit a természetben látott minden napon.
Figyelt pár bogarat mászkálni a napon,
madarat elszállni, a fák közt repülni,
a pillangót, mint a virágot kerüli,
méhet és darazsat, miközben nektárt gyűjt,

szorgos, kicsi hangyát, aki menetbe gyűlt.
Halk zörgéssel együtt, száraz leveleken
és apró gallyakon futva s keresgetve
ugrándozott éppen, mikor egy kis réten,
a ravaszdi jött vele pontban szembe lépve.
Így megszólította: „Szervusz, kicsi gida,
finom, édes leszel közelgő vacsira.”
Egyel közelebb ment, belenézett mélyen
a boci szemébe, ki csak bámult félve,
de küzdött s legyűrte a nagy rettegését.
Így szólt bátran: „Jó napot! Mifélenk
nem gyáva kukac, mint ahogy ön gondolja!
Csaló ön róka úr, hasa csak korogjon!”
A ravaszdi soha nem hitte, hogy ilyet
vág vissza egy kicsi, s nem fekszik le ide,
sőt nem is szalad el! „Ne hetvenkedj!”-
nyögte csodálkozva. Ránézett kegyesen,
de szíve merevedett. Ezzel most mit kezdjen?
– Őszintén vallani be neki is kellett,
szép és erős a növekedő borjacska.
Az is igaz lenne, hogy ha ő felfalja,
szégyen, hisz még szinte ártatlan s tudatlan.
Eközben a kicsi magában vívódva
mélységesen nézett óriás szemével,
a vékony, elnyújtott szembe, keringette
sírása. Nem akart őneki engedni,
szilárd kell maradni. Dülledtek erei
a nagy küszködéstől. Végül sikerült.
Az eddig büszkékről ezúttal kiderült,
hogy mindenkiben van szív, ha picike is.
A szarvaskának már otthon kellett volna
feküdnie régen, a szülők aggódva,
várták a lányukat. „Ó, szétszéledjünk-e
keresni Patácskát?”– vetette föl az ügyet
fiatal anyaszarvas idegesen járva.
„Csak én, te biz maradsz! Megérkezve várna
és elkerülnénk egymást.”– ezzel máris eltűnt.
Alig ment pár métert a vére is meghűlt,

a szép tisztáson egymással szemben állt
gyermeke s a róka! Fűt fát elkaszált,
nagy dühödten rohant. Aztán így kiáltott:
„Hordja már az irháját!” – lányáért kiállott.
A ravasz meg félve az erdőbe rohant.
Nagy örömmel léptek: Senki sem lett rokkant!

Ötödik ének

„De a Lélek gyümölcse szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, szívességjóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincsen törvény.” Galata 5, 22-23.

Patácska kíváncsi és okos kisgida volt,
sok kérdés agyában nőtt, mire válaszolt
nagy- és kisszülei, meg az ismerősök.
Az apjával sétált, csillogott a szőrük,
hajnali napsugár pislákoló égen járt,
s a lány kérdezett: „Méh miért virágra száll?”
„Abból eszik, babám” „Mért vagy te olyan nagy?”
„Így gyorsan szaladok”. „Leszek én hatalmas?”
„Ne aggódj, te is nősz!” – ily módon haladtak.
Másnap érkezett a papa születésnapja,
neki kerestek ajándékot erre.
A fiatal apa szépen mesélgetett:
„A papád holnap lesz tizenhárom éves.
Nagy gyűjteménye van, benne ezer kéreg”
„Itt van egy formás ág, jó meglepetés lesz!” –
ujjongott a kislány. Nincs benne féreg,
az ág tökéletes!” – így haza szökelltek,
mikor kezdődött éppen a napfelkelte
vörösve festve a sötétes láthatárt.
A kis tisztásukon ott volt egy gombavár.
Nagymama és anya: ők gyűjtötték össze,
mert a születésnap kedvence esőben.
Tegnap vihar tombolt, így mára kinőttek.
Patácska másnap szaladt, hírvivője,
hogy a születésnap kész van teljesen.
Mikor megtalálta az öreg ünnepeltet
szomorkodott éppen, mert addig az erdőt
járta és keresgélt, használt minden erőt,
gombára nem akadt s szomorú lett kedve.
Nem tudta, hogy anya s mama a tettes.
Felvidult, amikor szeme elé tárult